

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Λένε :

— «Νά φοβάσαι πάντα τόν 'Ερωτα'· ό έρωτας δέν είναι πρίγμα εύχάριστο. Κανείς σοφός δέν τούπλεξε έγκώμια.

— «Νά ξής μακριά από τόν 'Ερωτα'· τό ποτήρι του είνε γεμίτο πίκρες.

— «Ό 'Ερωτας είνε μόνο λύπες· μόνο όταν πάρη τέλος, μίς δίνει απόλαυσι...»

Μά κατά τή δική μου γνώμη ό 'Ερωτας είνε πράγμα ιερό. Μ' αὐτόν ζῶ μιὰ δεύτερη ζωή : Τή ζωή τής αγαπημένης μου. Καί έπειδή είμαι στ' αλήθεια θιασώτης τού 'Ερωτα, σάς συμβουλεύω νά μή κάμειτε καθ' όλου έξέινου πού κάνω έγώ.

Μήν άκούτε αὐτό πού θά σάς πῶ :

— «Γιά νά ζήσης· καί ν' αποθάνης· εύτυχισμένος, ζήσε καί από· θανε γιά τόν 'Ερωτα. Ζήτη καί απόθανε βιολανισμένος. 'Εκείνος· πού δέν πεθαίνει από 'Ερωτα, ποτέ του δέν αγάπησε. 'Η μέλισσα· δέν μπορεί νά κάμῃ μέλι χωρίς ν' άνθολογήσῃ».

Μήν άκούτε αὐτό πού θά σάς πῶ :

— «Αγαπάτε τόν 'Ερωτα : μή ντρέπεσθε καθόλου γι' αὐτόν. Καταφρονεῖτε τούς ήθικολόγους πού τόν κατακρίνουν. Πέτε σέ κείνον πού τόν ένίκησε ό 'Ερωτας : 'Ελαμες τό καθήκόν σου !...»

ΕΒΥ ΕΛ ΦΑΡΙΔ

πιο σιβαρή ;· Μήπως· πού μένω σιωπηλή ;· Άλλά πολλές φορές, όταν άρχίζω νά μιλά, σέ βλέπω πού πειράζεσαι καί έτσι σταματῶ...
 «Α ! νά ήξερα !... Αισθάνομαι ότι έχω κάποιο φταξιμο...»

Ζερμπέρ.—Μι όχι... όχι σύ !

Ιωάννα.—Όχι έγώ ; Τότε λοιπόν κάποιος άλλος ; (Με κραυγήν άποκαλύψεως). Κάποιος άλλος· πού δέν υπάρχει πειρά ; 'Η μητέρα μου ;

Ζερμπέρ (εμβρόντητος).—Τί είπες ;

Ιωάννα.—Πάλι σου ζητώ συγγνώμην. Δέν θέλω τίποτε νά σοῦ κρύψω από όσα έχω στό νοῦ μου... Συλλογίστηκα : μήπως ή άποθνήσκουσα μητέρα μου, πού ποτέ δέν μιλεῖς γι' αὐτή, φάνηκε κακή γιά σένα ;

Ζερμπέρ (κατάπληκτος πού ή κόρη του έναντεύσε τήν αλήθεια, προσπαθεῖ νά ύποκριθῇ).—Μήν ξαναπῇς ποτέ τέτοιο λόγο. 'Η μητέρα σου ήτο άγία. Είμαι άπαρηγόρητος· πού τήν έχασα καί δέν μιλά ποτέ γι' αὐτή γιά νά μή χειρότερεύῃ ή λύπη μου.

Ιωάννα (με ύφος άπελπισίας).—Σ' έκαμα πάλι καί ύποφέρεις !... Τόπο κατάκαρδα με λυποῦσε ή ιδέα ότι δέν μ' αγαπᾷς...

Ζερμπέρ.—Νά μήν έχης καμμιά ιδέα, ούτε νά κάνῃς ποτέ παράπονα. 'Η λύπη μου πού έχασα τή μητέρα σου μ' έκαμε βλέπεις, νευρικό, άρρωστο. Χωρίς νι τό θέλω καί χωρίς αίτία, όλα με πειράζουν, αλλά μή άμφιβάλλῃς, κόρη μου, ότι τρέφω γιά σένα άγάπη ειλικρινή.

Ιωάννα, (μ' ένθουσιασμό).—Μπαμπά μου ! ('Η χιρά τών ματιών της· πειράζει στά νεύρα τιν Ζερμπέρ. —'Η Ιωάννα σταματᾷ). «Ω ! νά, δείχνεις πάλι πῶς καί τι έκαμα πού σέ πειράζει !...»

Ζερμπέρ.—Βλέπεις ότι αὐτό γίνεται χωρίς νά το θέλω...

Ιωάννα.—'Αν ήθελες νά σέ περιποιούμαι ; Τώρα πού δέν είμαι πειά μικρή, θά προσπαθῶ νά σέ διασκεδάσω, θά μιλούμε μαζί ; ..

Ζερμπέρ.—Ναι, ναι... θά μιλούμε συχνά... σά φίλοι... (Τῆς δίδει τά χέρια.

Ιωάννα, (με χαράν).—Πόσο είμαι εύχαριστημένη ! (Με χάδια γυναικός). Καί πῶς θά σέ ναουρίζω ! (Τόν άγκαλιάζει καί τόν φιλεῖ με μιὰ χειρονομία άθώας φιλαρεσκίας). Μπορώ νά φιλήσω τόν καλό μου μπαμπά ; Μπορώ ;

Ζερμπέρ, (πολύ χλωμός, κινεῖται απότομα, μονολογεί· κατ' έ- δίδαν).—«Ω ! 'Ακόμη καί ό τρόπος τών φιλιών της !... Τό ίδιο όπως έκείνη !...»

Ιωάννα, (τρομαγμένη).—Τί έχεις ;

Ζερμπέρ, (ένῳ τή σφίγγει στήν άγκαλιά του).—Τίποτε ! τίποτε ! Σ' αγαπῶ !... σ' αγαπῶ πολύ !... ('Αποσπᾷται από τήν άγκαλιά της). «Άλλά πῆγαινε τώρα, αγάπη μου, έχω λίγη κούρασι... πρέπει ν' άναπαυθῶ... μόνος... πῆγαινε ! Καληνύχτα !... αἰorio τά ξαναλέμε !... (Μόνος, κυττάζει τήν πόρτα πού βγήκε ή Ιωάννα). «Ω ! ίδια ή μητέρα της στά τρυφερά της χάδια ! (Με έξαφν) Δέν τήν αγαπῶ ; «Α ! όχι, όχι... Είνε ή ίδια ή μητέρα της, τό φάντασμα της, τό φάντασμα της· είνε ή κόρη της, ή κόρη μου, καί έγώ τήν μισῶ, τήν μισῶ καί τήν άποστρέφομαι. Θεέ μου ! (Κλαίει...).

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

[Τού τελευταίως· άποθανόντος λογίου Γ. Τσοκοπούλου]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Λοιπόν αλήθεια ; Στά γερά
 μαλλώσαμε έχδές τό βράδυ
 καί στή γαλάζια μας χαρά
 τό πρώτο πρώτο σύννεφο άπλωσε άγνό σκοτάδι ;

Τώρα αγαπήσαμε. Μου λές
 σάν πριν γλυκά γλυκά λογάκια
 μά γιά τά χθεσινά μην κλαῖς...
 μή σέ τρομάζουν σύννεφα πού βρέχουνε... φιλάκια !

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΜΟΥ

Έκύλισε ένα δάκρυ μου θερμό
 από τά μάτια μου χδές βράδυ
 μ' ένα βαθύ βαθύ άναστεναγμό
 κι' ανάλαμψε τής νύχτας τό σκοτάδι
 καί ή λάμψη πού έσκόρπισε, θαρρείς
 ακόμα δέν μπορεί νά σβόση...
 Μονάχα τά σκοτάδια μίς ψυχῆς
 τό δάκρυ μου ποτέ δέν θά φωτίσῃ !

ΓΕΛΟΙΟ — ΚΛΑΜΜΑ

‘Απ' τά γλυκά ματάκια σου δάκρυ θερμό κυλά
 ένῳ στά χείλη σου θερμό χαμόγελο άνθίζει.
 ‘Ετσι τόν Μάη τήν αύγή ή άνοιξις γελά
 κι' όμως τό δάκρυ τής δροσιᾶς τήν διαμαντοστολίζει.

ΣΤΗΝ ΒΑΝΤΑΓΙΑ ΤΗΣ

Πάρε τό άλαφρότερο άγέρι από τά ὄρη,
 πάρε κι' από τή θάλασσα δροσιά λαχταριστή
 καί δροσίσε τήν έμμορφη καί χαϊδευμένη· κόρη
 καί θύμιζε της κάποτε φτωχῇ τραγουδιστή
 ποῦθελε νάητανε δροσιά καί άρωμα ή καρδιά του
 νά τήν σκορπᾷ μερονυχτής γιά τήν βασιλίςσά του.

ΒΡΟΧΗ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

Μές τά γλυκά ματάκια σου χδές ένα δάκρυ είδα
 καί μου ραγίστηκε ή καρδιά μονάκριβή μου έλπίδα
 μά σάν σ' έξανακτύταξαν γλυκεία μου αγάπη πάλι
 είπα σέ τέτοια δροσερά καί άνθισμένα· κάλλη
 είνε τό δάκρυ· όφέλιμο σάν τή βροχή τού 'Απρίλη.

† Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

εξάς